

И така, фулденският лѣтописъ изнася новъ фактъ, че имало и трето сражение между българи и маджари, благоприятно за българитѣ.

Остава въпросътъ, на чия страна е била победата. Следъ сражението, маджаритѣ се оттеглятъ на северъ отъ Дунавъ, но тѣ успѣватъ да закаратъ плененото българско население. Следователно, сражението, макаръ и кървопролитно, не е било решително. Всѣка отъ странитѣ могла да си припише победа. Обаче маджаритѣ сж почувствували надмощието на българитѣ и че по-нататъкъ не ги очаква друго въ чужда тѣмъ страна, освенъ поражение. Ако българитѣ бѣха съвършено разбити, императорътъ ималъ интересъ да задържи маджаритѣ на югъ отъ Дунава до сключването на мира, и той могълъ да ги застави, имайки въ рѣцетѣ си флота и маджарски заложници. Интересътъ на императора е диктувалъ да запази маджаритѣ отъ съвършено изтрѣбване, особено ако е приближавала зимата, и флотата поради ледоветѣ не е могла да остане въ Дунавъ. Затова тѣ били пренесени на северъ отъ Дунавъ. Бързото ликвидиране на съюза съ Византия отъ страна на маджаритѣ, навежда на мисль, че тѣ даже сж били бити и не сж желали да продължатъ борбата съ българитѣ. Ако последнитѣ сж били съвършено разбити, защо войскитѣ на Никифора Фока не навлѣзли въ България, ако не за друго, то поне да освободятъ 120-хилядното население, което Симеонъ бѣ пленилъ въ Тракия? Съ оттеглянето на маджаритѣ византийската флота не е могла да стои въ Дунава, и Симеонъ сигурно е взелъ по-сериозни мѣрки, за да не може тя пакъ да влѣзе въ него.

Съ нашествието на маджаритѣ императорътъ постигналъ целта си. Българитѣ изпразнили завзетитѣ тракийски области, а срещу плененото тракийско население императорътъ държалъ откупеното отъ маджаритѣ пленено българско население. За миръ не оставало нищо друго, освенъ да се размѣнятъ пленницитѣ.

Обаче нашествието на маджаритѣ съвсемъ не е било съкрушително за Симеона. Когато пристигналъ при него Лъвъ Хиросфактъ, изпратенъ отъ императора да уреди окончателно мира, Симеонъ не го удостоилъ даже съ приемъ и ималъ дързостъта да го затвори така сжщо въ Мундрага. Тогава Симеонъ, за водене преговори за миръ, ще да е поставилъ условие да се оттеглятъ флотата и войскитѣ на Никифора Фока, което императорътъ побързалъ да изпълни. Това събитие, споредъ проф. Златарски, е станало къмъ края на лѣтото 895 година; въ всѣки случай то е било не по-късно отъ края на сжщата година. Следъ това Симеонъ повелъ съ Лѣва писмени преговори, съ които печелилъ време, и се готвѣлъ за походъ противъ маджаритѣ.

Споредъ К. Багренов, Симеонъ сключилъ съюзъ съ печенезитѣ и презъ пролѣтъта 896 год., когато маджаритѣ били нѣкъде въ походъ, нападнали земята имъ и „изтрѣбили съвършено семействата имъ и позорно изгонили онѣзи, които били оставени да бранятъ страната. Маджаритѣ, като се върнали и намѣрили земята си пуста и разграбена, настанили се въ страната, въ която и сега живѣятъ“, т. е. въ днешна Унгария.

Следъ като пропѣдилъ маджаритѣ, Симеонъ се върналъ още по-високомѣренъ и, като се срещналъ съ Лѣва въ Мундрага, заявилъ му, че нѣма да сключи миръ, ако не получи всички българи, пленени отъ маджаритѣ и откупени отъ Византия. Императорътъ предвиждалъ подновяване на войната съ арабитѣ въ Азия, та побързалъ да се съгласи и предалъ плененитѣ българи. Въпрѣки това, Симеонъ избѣгналъ да сключи миръ. Може би, той е настоявалъ да получи пленницитѣ, защото между тѣхъ е имало много войници, съ които би засилилъ войската си. И наистина, следъ получаването на пленницитѣ, още сжщата 896 год. Симеонъ подъ предлогъ, че не били